

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **B. M.**, zastoupené JUDr. Janem Konečným, advokátem se sídlem Oldřichova 273/13, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 10. 2008, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 3. 2009, č. j. 1 Cad 140/2008 – 13,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Janu Konečnému, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1600 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 3. 3. 2009, č. j. 1 Cad 140/2008 – 13, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 10. 2008, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto napadeným rozhodnutím jí byl od 22. 6. 2008 přiznán starobní důchod podle § 29 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném k datu rozhodování žalované, (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), ve výši 2920 Kč.

Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž namítla, že jí byl starobní důchod vyměřen v nesprávné výši, neboť jí měl být přiznán podle § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. a nikoli podle § 29 písm. b) tohoto zákona, protože žalovaná nezohlednila dobu nezaměstnanosti, která byla údajně způsobena politickou perzekucí v období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990 (dále jen „rozhodné období“). Uvedla, že žalovaná odmítá zohlednit důkazy dokládající, že byla v období let 1980–1989 nedobrovolně nezaměstnaná v důsledku politické

perzekuce. Tuto skutečnost podle ní prokazují zejména potvrzení Obvodního národního výboru v Praze 5 ze dne 27. 7. 1990 a ze dne 10. 9. 1990. Sdělila, že do nařízení jednání předloží městskému soudu originály dokladů a listin svědčící o tom, že byla nezaměstnána v důsledku politické perzekuce. Podle jejího názoru bylo napadené rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), protože nebylo odůvodněno z jakých důvodů žalovaná nehodnotila dobu její nezaměstnanosti jako náhradní dobu pojištění podle § 13 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. Dále se ohradila proti tomu, že si žalovaná „nevyžádala její součinnost“, a tím zatížila správní řízení zásadní vadou. Rovněž žalované vytkla, že napadené rozhodnutí není opatřeno originálním podpisem osoby odpovědné za jeho vydání.

Městský soud posoudil doklady předložené žalobkyní v průběhu správního a soudního řízení a shledal, že neprokazují, že její pracovní poměr byl v rozhodném období ukončen z důvodu politické perzekuce ve smyslu § 21 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů (dále je „zákon č. 87/1991 Sb.“). Z potvrzení Obvodního národního výboru v Praze 5 ze dne 27. 7. 1990 podle městského soudu pouze vyplývá, že žalobkyně nemůže být vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání, neboť nesplňuje podmínku odpracované doby 1 roku v posledních 3 letech. Přípis Obvodního národního výboru v Praze 5 ze dne 10. 9. 1990 se týká jen jejího manžela M. M. a je v něm uvedeno, že pan M. M. předložil doklady, z nichž podle Obvodního národního výboru v Praze 5 vyplývá, že v rozhodném období byl politicky perzekuován, a proto jej vzal do evidence uchazečů o zaměstnání a doporučil Federálnímu ministerstvu práce a sociálních věcí, aby mu v řízení o odstranění tvrdosti započítali jako dobu náhradní i dobu, po kterou nebyl v rozhodném období zaměstnán. Tyto ani jiné v odůvodnění rozsudku citované listiny podle městského soudu neprokazují, že její pracovní poměr byl v rozhodném období ukončen z důvodu politické perzekuce ve smyslu § 21 zákona č. 87/1991 Sb. Městský soud zdůraznil, že žalobkyně nepožádala žalovanou o postup podle zákona č. 87/1991 Sb. a v průběhu soudního řízení podle městského soudu neprokázala jiné doby pojištění, než jsou uvedeny v evidenčním listě důchodového pojištění, tj. 22 let a 315 dnů. Z tohoto důvodu jí náleží starobní důchod podle § 29 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb.

Městský soud dále jako nedůvodné posoudil námitky žalobkyně týkající se postupu správního orgánu před vydáním rozhodnutí a náležitosti rozhodnutí správního orgánu s ohledem na § 85a zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“), podle kterého žalovaná nemá povinnost žádat účastníka řízení o jeho vyjádření k podkladům rozhodnutí. Rovněž poukázal na § 86 odst. 1 téhož zákona stanovující, že při vyhotovení rozhodnutí s použitím automatizované výpočetní techniky může být rozhodnutí vydáno v mezinárodní abecedě s předtištěným razítkem orgánu sociálního zabezpečení a jménem, příjmením a funkcí zaměstnance odpovědného za vydání rozhodnutí. Z těchto důvodů žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Městskému soudu vytkla, že její věc projednal a rozhodl dne 3. 3. 2009 bez její účasti, v níž jí zabránil úraz. Uvedla, že „se nemohla nechat ošetřit a svoji neúčast nemohla ani omluvit“. Dále namítla, že přípisy Obvodního národního výboru v Praze 5 ze dne 27. 5. 7. 1990 a ze dne 10. 9. 1990 měly být vyloženy v její prospěch, neboť dokládají, že získala požadovanou dobu pojištění. V této souvislosti zdůraznila, že na jejich základě bylo vyhověno jejímu bývalému manželovi, a proto by je měl takto městský soud posoudit i ve vztahu k její osobě. Ohradila se také proti tomu, že jí nebyla započtena doba pojištění z pracovního poměru na Západočeském krajském národním výboru v době

od 15. 7. 1959 do 30. 6. 1972, přestože jej doložila již při první žádosti o přiznání starobního důchodu ze dne roku 2004.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Stěžovatelčinu výtku, že městský soud její věc projednal a rozhodl dne 3. 3. 2009 bez její účasti, Nejvyšší správní soud podřadil ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s. pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a hodnotil, zda rozsudek městského soudu nebyl z tohoto důvodu zatížen vadou která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 49 odst. 1 s. ř. s. nařídí předseda senátu krajského soudu rozhodujícího ve správním soudnictví jednání a předvolá k němu účastníky tak, aby měli k přípravě alespoň deset pracovních dnů; o jednání vyrozumí osoby zúčastněné na řízení. Podle odst. 3 téhož ustanovení **neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci**, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50 s. ř. s. Podle § 50 s. ř. s. může být jednání z důležitých důvodů odročeno; soud může odročit jednání též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou. O takový důležitý důvod by šlo například v situaci, kdy účastník před zahájením jednání požádal o jeho odročení z důvodu pracovní neschopnosti, kterou osvědčí, a z okolností případu, zejména z účastníkovy dosavadního chování, zároveň není patrné, že omluva je motivována snahou prodlužovat soudní řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 2 Afs 5/2005 - 96, přístupný na www.nssoud.cz). Ze soudního spisu i z výslovného vyjádření stěžovatelky je však zřejmé, že tato situace nenastala. Stěžovatelka předvolání k nařízenému jednání ve věci na 3. 3. 2009 převzala dne 22. 1. 2009 (viz č.l. 10 soudního spisu). Byla jí tedy dána zákonná lhůta deseti pracovních dní k přípravě na jednání. Z protokolu o jednání založeném na č.l. 12 soudního spisu i ze samotné dílce stěžovatelčiny námitky vyplývá, že svoji neúčast na jednání nijak neomluvila (dokonce ani následně). Nejvyšší správní soud shodně s městským soudem neshledal ani žádný jiný důvod pro odročení jednání ve smyslu § 50 s. ř. s. Za této situace tedy postup městského soudu, který projednal a rozhodl danou věc, je plně v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. a není vadou řízení, jež by mohla mít vliv na nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatelka se v řízení domáhá toho, aby doba mezi lety 1980–1989, kdy nebyla zaměstnána, jí byla podle § 24 zákona č. 87/1991 Sb. uznána za dobu zaměstnání, v důsledku čehož by získala potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na starobní důchod podle § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. Podle stěžovatelky byla totiž nezaměstnaná v důsledku politické perzekuce, o čemž mají svědčit přípis Obvodního národního výboru v Praze 5 ze dne 25. 7. 1990 a ze dne 10. 9. 1990. Nejvyšší správní soud k této zásadní výtce uvádí, že podle § 24 zákona č. 87/1991 Sb. se za dobu zaměstnání pro účely důchodového zabezpečení považuje doba od skončení pracovního vztahu, které bylo neplatné ve smyslu § 21 tohoto zákona, do dne vzniku nároku na důchod, nejdéle však do dne účinnosti tohoto zákona (*tj. do 1. 4. 1991-pozn. NSS*). Podle § 21 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. se za neplatný pro účely tohoto zákona považuje právní úkon, jímž došlo v rozhodném období ke skončení pracovního nebo služebního poměru nebo členského poměru k družstvu z důvodu politické perzekuce nebo postupu porušujícího obecně uznávaná lidská práva a svobody (§ 2 odst. 2 a 3), zejména a) spočívá-li jeho důvod v odsouzení pro trestný čin (zločin, přečin, přestupek), jestliže soudní rozhodnutí bylo zrušeno podle oddílu druhého a třetího zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., a trestní stíhání bylo zastaveno nebo obviněný byl v celém rozsahu zproštěn viny; b) byl-li učiněn podle zákonného opatření předsednictva Federálního shromáždění č. 99/1969

Sb., o některých přechodných opatřeních nutných k upevnění a ochraně veřejného pořádku; c) byla-li dána výpověď podle § 46 odst. 1 zákoníku práce č. 65/1965 Sb., ve znění zákona č. 153/1969 Sb., proto, že pracovník narušil svou činností socialistický společenský řád a neměl proto důvěru potřebnou k zastávání dosavadní funkce nebo svého dosavadního pracovního místa; d) byl-li pracovní poměr okamžitě zrušen podle § 53 odst. 1 písm. c) zákoníku práce č. 65/1965 Sb., ve znění zákona č. 153/1969 Sb.; e) dohoda o skončení pracovního vztahu, byla-li pracovníkem uzavřena pod tlakem politické perzekuce nebo postupu porušujícího obecně uznávaná lidská práva a svobody. Podle odstavce druhého se zrušují soudní rozhodnutí, jimiž byly zamítnuty návrhy nebo schváleny smíry ve věcech určení neplatnosti skončení pracovního vztahu v případech uvedených v odstavci 1. Podle § 22 odst. 1 až 4 téhož zákona, na žádost toho, jehož pracovní vztah skončil z důvodů uvedených v § 21, vydá mu o tom osvědčení organizace, u níž byl v pracovním vztahu, nebo její právní nástupce. Žádost podle odstavce 1 lze podat do šesti měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona. Nevydala-li organizace osvědčení do tří měsíců ode dne, kdy žádost obdržela, může osoba uvedená v odstavci 1 podat do dvou let ode dne účinnosti tohoto zákona soudu návrh na určení, že důvodem skončení pracovního vztahu byly okolnosti uvedené v § 21. Za osvědčení ve smyslu odstavce 1 se považuje i osvědčení nebo jiný doklad vydaný organizací přede dnem účinnosti tohoto zákona, jakož i soudní rozhodnutí, jestliže z nich vyplývá, že pracovní poměr skončil z důvodů uvedených v § 21.

Pro posouzení dané věci je klíčové, jakými důkazy lze prokázat, že pracovní vztah byl ukončen z důvodu politické perzekuce nebo postupu porušujícího obecně uznávaná lidská práva a svobody ve smyslu § 21 zákona č. 87/1991 Sb., aby doba nezaměstnanosti v rozhodném období byla podle § 24 tohoto zákona považována za dobu zaměstnání. Stěžovatelka tvrdí, že skončení pracovního vztahu z důvodu politické perzekuce lze prokázat předkládanými důkazy (zejména citovanými přípisy Obvodního národního výboru v Praze 5). Nejvyšší správní soud v této souvislosti považuje za nezbytné připomenout, že touto otázkou se již ve své předchozí rozhodovací činnosti zabýval a dospěl k závěru, že skončení pracovního vztahu z důvodu politické perzekuce, které je neplatné podle § 21 zákona č. 87/1991 Sb., je nutné prokázat kvalifikovanými důkazy, a to citovaným osvědčením, případně soudním rozhodnutím ve smyslu § 22 uvedeného zákona. Nejvyšší správní soud totiž ve svém rozsudku ze dne 27. 5. 2009, č.j. 6 Ads 90/2008 - 86, uvedl, že k tomu, aby namítaná doba (před rokem 1990, kdy stěžovatelka nebyla zaměstnána), byla uznána za dobu zaměstnání ve smyslu § 24 zákona č. 87/1991 Sb., je třeba, aby bylo doloženo osvědčením organizace, u níž došlo ke skončení pracovního poměru z důvodů uvedených v § 21 uvedeného zákona (z důvodu politické perzekuce nebo postupu porušujícího obecně uznávaná lidská práva a svobody), případně soudním rozhodnutím, že důvodem skončení pracovního poměru byly okolnosti uvedené v § 21 a § 22 téhož zákona. Uvedené osvědčení vydané organizací, případně rozhodnutí soudu, nelze nahradit jiným způsobem, zejména nelze na správním orgánu požadovat, aby prováděl dokazování k posouzení, zda důvodem skončení pracovního poměru byly okolnosti uvedené v § 21 téhož zákona. S tímto názorem se výslovně ztotožnil rovněž Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 7. 10. 2009, sp. zn. I. ÚS 2306/09, v němž uvedl, že uvedené osvědčení vydané organizací, případně rozhodnutí soudu, nelze nahradit jiným způsobem, neboť zákon č. 87/1991 Sb. takovou možnost nepřipouští. Rovněž uvedl, že jiná než příslušnou organizací či soudním rozhodnutím vyslovená stanoviska by v tomto ohledu nemusela být objektivní a nezpochybnitelná. Nejvyšší správní soud přitom považuje za nutné zdůraznit, že citované názory Nejvyšší správní soud i Ústavní soud vyslovil ve věci M. M., manžela stěžovatelky, který se domáhal, aby mu doba mezi lety 1983 – 1990, kdy nebyl zaměstnán, byla uznána za dobu zaměstnání ve smyslu § 24 zákona č. 87/1991 Sb. Žádost M. M. o uznání uvedené doby nezaměstnanosti za dobu zaměstnání byla zamítnuta, což z výše uvedených důvodů potvrdil jak Nejvyšší správní soud, tak Ústavní soud. Nejvyšší správní soud tedy považuje námitku stěžovatelky, že na základě dokladů,

kteří předložila bylo vyhověno jejímu bývalému manželovi, a proto je měl městský soud shodným způsobem posoudit i ve vztahu k její osobě, za mylnou, neboť městský soud předložené doklady posoudil zcela shodně jako ve věci jejího manžela vedené pod sp. zn. 4 Cad 110/2006 (následně posouzené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 Ads 90/2008 a Ústavním soudem pod sp. zn. I. ÚS 2306/09).

V této věci je tedy rozhodující, zda listiny předložené stěžovatelkou jsou osvědčením organizace, u níž došlo ke skončení pracovního vztahu nebo jejím právním nástupcem, a není-li ani nástupce, ústředním orgánem, do jehož působnosti by organizace náležela, o tom, že pracovní vztah skončil z důvodu politické perzekuce, a tedy neplatně. Stěžovatelka namítala, že v období let 1980–1989 byla nedobrovolně nezaměstnaná v důsledku politické perzekuce. Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatelka byla v roce 1980 naposledy zaměstnána u Západočeského autodružstva v Plzni. Stěžovatelka skončení pracovního vztahu u tohoto zaměstnavatele z důvodu politické perzekuce osvědčovala předložením potvrzení Obvodního národního výboru v Praze 5 ze dne 25. 7. 1990, z něhož pouze vyplývá, že nemůže být vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání, neboť nesplňuje podmínku odpracované doby 1 roku v posledních 3 letech, a dále také přípisem Obvodního národního výboru v Praze 5 ze dne 10. 9. 1990. Z tohoto přípisu vyplývá, že pan M. M. předložil doklady, z nichž podle Obvodního národního výboru v Praze 5 vyplývá, že v rozhodném období byl politicky perzekuován, a proto jej i s ohledem na to, že jeho manželka (*stěžovatelka – pozn. NSS*) je nezaměstnaná, vzal do evidence uchazečů o zaměstnání a doporučil Federálnímu ministerstvu práce a sociálních věcí, aby mu v řízení o odstranění tvrdosti byla započtena jako doba náhradní i doba, po kterou nebyl v rozhodném období zaměstnán. Dále doložila přípisy československého helsinského výboru ze dne 1. 3. 1990 a ze dne 29. 12. 1992 žádající Obvodní soud pro Prahu 5, aby jí prominul pokutu za nedostavení se k soudnímu jednání, neboť se svým manželem byli v důsledku politického tlaku nuceni přistoupit na výměnu bytu. Rovněž doložila kopii dopisu Dr. B. C., předsedkyně IGFEM, mezinárodní společnosti pro lidská práva – československé sekce ze dne 2. 6. 1993, v němž se předsedkyně ICFM přimlouvá, aby stěžovatelka byla přijata na místo sekretářky – referentky stížností i s ohledem na to, že v 80tých letech byla pro své přesvědčení společně s manželem pronásledována. Nejvyšší správní soud posoudil tyto ve spise založené písemnosti a shledal, že žádná z nich není osvědčením Západočeského autodružstva v Plzni (u něž došlo ke skončení pracovního vztahu v roce 1980) nebo jeho právního nástupce, příp. ústředního orgánu, do jehož působnosti by tato organizace náležela. Nejvyšší správní soud rovněž zjistil, že dávkový spis neobsahuje žádost stěžovatelky o mimosoudní rehabilitaci podle zákona č. 87/1991 Sb. ani rozhodnutí soudu ve smyslu § 22 uvedeného zákona o neplatném právním úkonu, na jehož základě skončil pracovní vztah. Protože podle výše citovaného názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 27. 5. 2009, č. j. 6 Ads 90/2008 - 86, který byl následně potvrzen v uvedené věci usnesením Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2009, sp. zn. I. ÚS 2306/09, nelze požadované osvědčení vydané organizací, případně rozhodnutí soudu nahradit jiným způsobem, přičemž zejména nelze na správním orgánu požadovat, aby prováděl dokazování k posouzení, zda důvodem skončení pracovního poměru byly okolnosti uvedené v § 21 zákona č. 87/1991 Sb., neboť tento zákon takovou možnost nepřipouští. Jelikož senát 3 Ads Nejvyššího správního soudu neshledal důvod se od tohoto názoru odchýlit a předložit tak věc rozšířenému senátu, dospěl v posuzované věci k závěru, že z žádné z předložených písemností nevyplývá, že by pracovní vztah stěžovatelky v letech 1980 – 1989 byl skončen z důvodů uvedených v § 21 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje tuto námitku stěžovatelky vůči závěru městského soudu za důvodnou.

K výhradě stěžovatelky týkající se nezapočítání doby pojištění od 15. 7. 1959 do 30. 6. 1972 Nejvyšší správní soud připomíná, že ji stěžovatelka neuplatnila v řízení před městským soudem, jehož rozsudek je přezkoumáván, ač tak učinit mohla, a proto se touto

námítkou nemohl zabývat, neboť je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze totiž spravedlivě žádat, aby na principu vigilanti iura uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem první instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponese případné nepříznivé následky s tím spojené (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, 8 Afs 48/2006 - 155; obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005 - 44; ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008 - 39; či ze dne 29. 12. 2005, č. j. 1 Ads 1/2004 - 47, přístupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud nadto podotýká, aniž by z výše uvedeného důvodu jakkoli hodnotil správnost postupu žalované, že z osobního listu důchodového pojištění vyplývá, že žalovaná namítané doby hodnotila a počítala s nimi při stanovení celkové doby pojištění stěžovatelky.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

Odměna ustanovenému zástupci stěžovatelky, advokátu JUDr. Janu Konečnému, byla stanovena podle vyúčtování ze dne 24. 9. 2009 za dva úkony právní služby po 500 Kč (první porada s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení, doplnění kasační stížnosti), a to podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a dále mu byla započítána náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300 Kč. Nahlížení do spisu a studium spisu, které ustanovený advokát prováděl na počátku zastupování v řízení o kasační stížnosti, je totiž třeba pro určení odměny a náhrady hotových výdajů advokáta považovat za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, nikoli za samostatný úkon právní služby (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 - 40, přístupný na www.nssoud.cz). Celková výše jeho odměny tedy činí 1600 Kč (2 x 500 Kč + 2 x 300 Kč). Jelikož ustanovený advokát uvedl, že není plátcem DPH, nebyla mu odměna zvýšena o částku této daně. Odměna stanovená zástupci stěžovatelky v celkové výši 1600 Kč mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu